

„Србија је још увек далеко од Вилија Бранта“, поручио је нашој јавности на комеморацији сребреничким жртвама у Поточарима Харис Силајџић, вероватно као велики допринос помирењу и суочавању са прошлошћу и злочинима. И ове године је ова потресна комеморација послужила за већ виђену политичку манипулацију и истицање колективне кривице српског народа без иједне речи саосећања за његова страдања и жртве на подручју Сребренице.

Сценарио је и овога пута био на исти, још једном показати да су Срби далеко од потребе да се суоче са недавном прошлошћу, они су једноставно остали заробљени у свом национализму и ксенофобији. И ове године су остали усамљени на комеморацији српским жртвама у Братунцу, у крају Подриња у коме је страдало близу 3.500 војника и цивила. У путописном запису активисткиња „Жена у црном“ овако се описује пролазак кроз село Кравицу, у коме је извршен велики масакр над српским становништвом који је организовао Насер Орић, иначе ослобођен оптужби у Хагу: „У Кравицама, велики црни мермерни крст са златом уклесаним именима Срба који су погинули у рату који су призивали. У Хагу је доказано да се становништво Кравице 14. јула 1995. године добровољно пријавило да прековремено убија на локалном пољопривредном добру. До гробља сребреничких Бошњака стиже се братуначком улицом Светога Саве. У улици и овог 11. јула бестидно истакнути написи пред кућама 'Продајем прасад' или 'Продајем велике свиње'.“

Међутим, и само помињање српских жртава оцењује се као провокација и недозвољена релативизација злочина почињених над Бошњацима у Сребреници. Чак се у новинским коментарима о Србији говори као о држави без сећања. Настао је својеврсни диктат политичке коректности, својеврсни тест лојалности грађанским вредностима и служи као улазница у те посвећене политичке кругове, који се мора испунити да би се уопште могло проговорити о судбини нашег народа у Босни и Херцеговини. Управо нам је овај тип политичке коректности демонстрирао [Јово Бакић у тексту „Сребреница“](#) написаном поводом годишњице геноцидног покоља у Сребреници и у перспективи садашњих и будућих односа Бошњака и Срба. „Ови односи се неће у скорије време нормализовати ако се у име политичке коректности и апсолутизације одлука Хашког суда непрестано српски народ оптужује као једини кривац за грађански рат у Босни и злочине почињене у то трагично време. Ред је да добро утувимо у главу: нема доброг Србина уколико није добар човек, а не може бити добар човек онај ко другог мрзи.“

Међутим, ту се списак утувљивања не завршава јер ми по политички коректном Јови

Бакићу имамо доста тога да утувимо у главу ако намеравамо да спознамо размере искорењујућег злочина – спаљивање кућа, убијање мушкараца, жена и деце у Сребреници. Све је то урадила српска војска, на платном списку СРЈ, а све у српско име. Зато Јово Бакић и каже да Србија има обавезу да ствари назове правим именом, тј. да каже како се у Сребреници догодио геноцидни покољ над Бошњацима, а који се спроводио у име Срба. То је оптуживање једног народа за колективну кривицу и довођење у везу са праксом холокауста у нацистичкој Немачкој.

Чак се у једном тексту цитира шеф СС Хајнрих Химлер како би се доказала намера стварања етнички чисте велике Србије. Химлер је 1943. године овако храбрио немачке војнике: „Већина од вас мора знати шта значи 100 или 500 или 1.000 лешева. То да смо поднели ту ситуацију и истовремено упркос неким изузецима због људске слабости остали челично непоколебиви учврстило нас је. Посреди је славна страна наше историје која никада није била написана и никад неће бити.“

Да је Јово Бакић непоколебиво на путу политичке коректности, показује и писмо Гојка Берића колеги Ненаду Прокићу као његов допринос објективном сагледавању трауме Сребренице. „Оно чиме је родбина побијених Сребреничана истински опседнута јесте очекивање да службена Србија и најшира српска јавност децидирано признају да су Срби починили геноцид над Бошњацима и да због тога треба да сносе моралну и све друге последице. Такво је, у овом случају, поимање истинске правде међу Бошњацима. Они су ужасно фрустрирани што је правда у том облику изостала, нису у стању да схвате шта су узроци томе и све више сумњају да ће икада дочекати такав гест. Обични људи покушавају да одгонетну зашто је данашње српско друштво такво и докле ће такво остати. Искрено говорећи, и ја бих то желио знати.“

Ову опсесију дели и Јово Бакић јер се он здушно залаже да Србија има обавезу да морално и материјално помогне жртвама ове трагедије и тако Бошњацима пружи руку помирења. Они ће је прихватити једино ако Срби признају да су починили геноцид, а да при томе никако не помињу страдалништво српског народа у сребреничком крају.

Не треба овом приликом пропустити да се каже да је председник Републике Србије Борис Тадић био на комеморацији у Поточарима и доживео веома тешке провокације, а да је Влада Републике Српске осудила злочине почињене у Сребреници. Међутим, то очигледно није довољно, потребно је да српски народ најзад призна и прихвати своју колективну одговорност и кривицу и сврста се тако у геноцидне народе.

Зато није случајно што се Јово Бакић свесрдно залаже за подршку декларацији Жарка Кораћа о геноциду у Сребреници. Поставља се питање који би то народ и која држава прихватили закључке овакве декларације, а да се не угрози при томе елементарно достојанство и дигнитет свог народа. А ево шта би Скупштина Србије по предлогу Жарка Кораћа, а уз свесрдну политички коректну подршку Јова Бакића морала да прихвати: да процес изградње демократског и мултиетничког друштва не може да се базира на негирању злочина који су почињени у наше име, да поштовање људских права подразумева и поштовање жртава, да правилно оцењивање и вредновање злочина подразумева суочавање са прошлошћу и да је то једини пут ка новом почетку у демократску будућност, да геноцид не сме да се велича, не сме да се негира и не сме да се заборави, да суочавање са прошлошћу захтева систем институција, механизма и процеса, које је Србија дужна да усвоји и примени. Република Србија се обавезује: да ће разоткрити и казнити свако идеолошко оправдање злочина, да ће грађанима отворити могућност да одбаце компромитоване вредносне ставове и да ће онемогућити инструменте, актере и последице масовног насиља из јавног и друштвеног живота, да се обезбеди вредносни дисконтинуитет с лошом прошлошћу усвајањем мера и прописа које ће представљати правни оквир за одрицање политике злочина, а како би се афирмисао адекватан систем вредности и реафирмисао изгубљени осећај за правду, да ће поштовати пресуде које су јасно дефинисале правни карактер злочина геноцида извршеног у Сребреници, да ће се јасно обратити жртвама и њиховој заједници и признати да је злочин извршен у наше име, и тим чином легитимне и моралне демонстрације дистанцирати се од злочина.

Било би корисно да нам Јово Бакић наведе декларацију са сличним садржајем и захтевом за признавање колективне кривице једног народа усвојеном у неком парламенту. У политичким инструментализацијама и политикантским злоупотребама злочина почињених у Сребреници губи се оно што је основно, губи се језгро пијетета, јер без њега не можемо достићи, како то каже Фолкхард Книге, директор меморијалног центра Бухенвалд и Митлбау-Дора, супстанцијалну рехуманизацију и демократизацију друштва. „Смисао меморијалних центара је с једне стране поштовање и признавање жртава у њиховом бићу жртве, то је моменат пијетета. А пијетет, ако се озбиљно схвати, заправо значи да ти се грло стегне, значи да за тренутак изгубиш тло под ногама у суочавању са тим злочинима над људима. А тако озбиљно схваћен пијетет помаже и окреће се против политичке функционалности историјског памћења.“

Ове речи Фолкхарда Книгеа само нам могу показати колико смо ми удаљени од остваривања језгра пијетета као супстанцијалне рехуманизације. Пијетет је хуманистичка суштина помирења и његово језгро се не може стварати изнуђеним утеривањем политичке коректности и политичким манипулацијама жртвама које су страдале у грађанским ратовима за југословенско наслеђе. Зато је и напор Јова Бакића узалудан и више служи његовом позиционирању на аналитичко-политичкој сцени. Остаје нам дужан да одговори која ће и каква то бити држава у коју би се желели окупити

Изгубљено језгро пијетета

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 20 јул 2009 21:50

Бошњаци, а онда би са Србима у будућности могли створити федерацију у којој би живели скоро сви Бошњаци и велика већина Срба. Овај предлог јасно сведочи о недоследности припадника наше интелектуалне елите која настоји да у окриљу политичке коректности нађе уточиште и то у одсуству намере да јасно и без политикантског удварања заступа и интересе народа коме припада.